DANIELLE STEEL

MÉLTÓ ELLENFELEK

DANIELLE STEEL

MÉLTÓ ELLENFELEK

MÆCENAS

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *Worthy Opponents*
Published in the United States by Delacorte Press, an imprint of
Random House, a division of Penguin Random House LLC, in 2023
Copyright © 2023 by Danielle Steel
All rights reserved including the rights
of reproduction in whole or in part in any form

Translation copyright © 2026 by F. Nagy Piroska

Cover images: woman © gruizza/Getty Images;
man © Ezra Bailey/Getty Images;
background © Busa Photography/Getty Images

Author photograph: © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2026

honlap: www.maecenaskiado.hu

Csodálatos gyermekeimnek,
Beatrixnek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának.

Találjanak rátok, és szeressenek benneteket
hozzátok méltó társak, akik
a legmerészebb álmaitokat is túlszárnyalva,
végtelenül boldoggá és nagyszerűvé
varázsolják az életeteket.

Kísérje áldás minden lépéseteket!

Szívem összes szeretetével
Mami/d.s.

MÉLTÓ ELLENFELEK

Első fejezet

A filigrán alkatú, feltűnően törékenynek és légiesnek látszó Spencer Brooke valójában nagyon is határozott, biztos stílusérzékkel megáldott nő volt, aki kifinomult, klasszikus eleganciájával mindenütt kirítt a tömegből. Hirtelenszőke haját a munkahelyén szoros kontyba csavarva viselte, otthon azonban kibontotta, és a válláig leengedte. Harminchét éves létére komoly nagyvállalatot vezetett: New York egyik legelismertebb áruházának, a Brooke and Sonnak, közismertebb nevén a Brooke'snak volt a tulajdonosa, és egyben a vezérigazgatója. A távolabbi felmenői és anyja családjának tagjai nemzedékek óta különféle, bankokhoz kötődő funkciókat töltöttek be, apja családja pedig kiskereskedelemmel foglalkozott. Spencer volt a negyedik generáció.

A kereskedelem a vérében volt. Gyerekkora óta imádta az áruházat, és mindent, aminek köze volt hozzá. Szerette a jellegzetes szagát, azt a visszafogott parfümillatot, ami megcsapta

az orrát, valahányszor belépett az épület bejáratán, és mindig büszkeséggel töltötte el a sokféle áru eleganciája.

Tizennégy éves volt, amikor nagyapja, Thornton Brooke azt jósolta neki, hogy egyszer majd ő vezeti az áruházat. Korábban ez eszébe sem jutott, de nagyapja szavainak hallatán különös büszkeség szállta meg. Az akkor nyolcvanéves nagyapja megtanította neki azokat a legfontosabb tudnivalókat, amikre egy napon majd szüksége lehet, és időről időre kikérdezte az unokájától a vele megosztott információkat. Mai formájában a Brooke's beteljesítette Thornton ifjúkori álmát.

Az apja, Jeremiah volt New York legnagyobb, legsikeresebb áruházának a tulajdonosa. 1920-ban, saját örökölt vagyonából alapította egy partnerével közösen, Johnson és Brooke néven. Amikor egy évvel később Jeremiah kivásárolta a partnerét, megtartotta az áruház nevét. Az övék volt a város legelőkelőbb vevőköre.

Korábban Jeremiah minden férfi rokona bankár volt, ezért apja nem titkolt kételkedéssel vette tudomásul, hogy Jeremiah a családi örökségből származó pénzéből kereskedelmi vállalkozásba szándékozik fogni. Jeremiah azonban teljes lelkesedéssel és tévedhetetlen ösztönnel fordult a kiskereskedelem felé. Tudta, mit akarnak vásárolni a férfiak és a nők, és pontosan azt nyújtotta nekik. A legjobb minőségű árut

szerezte be Európából, és az Államok összes luxusmárkájától gyönyörűen megtervezett darabokat rendelt.

Thornton kilencéves volt, amikor hirtelen minden megváltozott. Először nem értette, mi történt. A család az Ötödik sugárúton lévő kúriából egy Gramercy Park-beli kis lakásba költözött. A nagypapa bankja lehúzta a redőnyt, és Thornton hallotta, amint a szülei az áruház bezárásáról beszélnek suttogva. Kilenc évvel a nyitás után, ugyanabban az évben, amikor a fia megszületett, Jeremiah búcsút mondott szeretett áruházának, de Thornton csak tizenkét évesen értette meg úgy igazán, hogy mindenüket elvesztették az 1929-es tőzsdekrach idején, ami miatt apja kénytelen volt megválni az áruháztól, és el kellett helyezkednie egy férfidivatáru-üzletben.

Anyja állandóan sírt, apja pedig ettől kezdve örökké komor arccal járt-kelt. A cselédek, akikkel Thornton felnőtt, eltűntek. A család egyetlen szobalányt tartott meg. A szüleivel való étkezések a kínos csend órái lettek. Thornton alig várta, hogy a szobájába menekülhessen. Másokkal ellentétben, akik tudomásuk szerint náluk is többet veszítettek, nekik maradt annyijuk, amiből beosztással meg tudtak élni. Valahogy elboldogultak, volt tető a fejük felett, és nem éheztek.

Apja mintha egy pillanat alatt megöregedett volna, és noha betegeskedni kezdett, eljárt dolgozni. Thornton még felnőtt korában is élénken

emlékezett rá, hogy rövid idő alatt milyen ősz lett az apja haja. Valahogy szürke lett az egész ember – a haja, az arca, az otthon hangulata.

Volt annyi spórolt pénzük, hogy a fiukat egyetemre küldhették. A Princetonra ment, mint előtte a család minden férfi tagja. Huszonegy éves, végzős volt, amikor a japánok 1941 decemberében megtámadták Pearl Harbort. Két hónapra rá besorozták a hadseregbe. Európában harcolta végig a háborút, és túlélte a normandiai partraszállást.

Apja, Jeremiah ötvenhét évesen halt meg tuberkulózisban, mialatt Thornton oda volt a háborúban. Hazatérve anyját öregnek és törékenynek látta, pedig csak ötvenéves volt. A dicső napok sohasem tértek vissza.

A háború alatt Thornton a szabad idejében arról álmodozott, hogy áruházat nyit, talán nem olyan nagyot, amilyen az övék volt valamikor, de mindenképpen ugyanolyan exkluzívat. Fogalma sem volt, hogyan, de tudta, hogy meg fogja csinálni. A szüleinél társaságkedvelőbb, vidámabb, pozitívabb személyiség volt. Idősebben és bölcsebben, a hasában egy golyóval és a szívében egy álommal jött haza a háborúból.

Hat hónappal azután, hogy visszatért Európából és leszerelt, megismerkedett Hannabel Phillipsszel, egy gyönyörű, eleven kedélyű virginiai lánnyal. Teljesen belebolondult, annyira, hogy 1945-ben össze is házasodtak.

Az induláshoz segítséget jelentett az apjától örökölt, nem túl nagy összegű támogatás. Az ifjú feleség, akinek sajátos stílusa volt, New York belvárosában, egy exkluzív ruhaüzletben dolgozott. Hannabel ugyanolyan szenvedéllyel viseltetett a divat és a minőségi termékek iránt, mint Thornton. Egy évvel fiatalabb volt Thornynál, ahogy a barátai hívták a férjét.

Hannabel nem járt egyetemre, de okos lány volt. A házaspár egyik tagja sem tartózkodott attól, hogy ellentmondjon a másiknak, sőt Thornton kifejezetten élvezte a jó vitákat, szívesen összeszólalkozott akár a feleségével is, aki ebben a műfajban méltó ellenfelének bizonyult. Thorntonnak határozott véleménye volt a dolgokról, és sohasem tévesztette szem elől az álmait.

A fiuk, Tucker, az első házassági évfordulójukon született. A szülés közben komplikációk léptek fel, és az orvosok utólag elmondták, hogy Hannabel nem lesz képes kihordani még egy gyereket. Ők azonban boldogok voltak az egy szem fiukkal, és Tucker stramm fiúcska volt. A fiú nem örökölte szülei heves vérmérsékletét és társaságkedvelő természetét. Már gyermekként megmutatkozott a jó matematikai érzéke és a pénzügyek iránti szenvedélyes érdeklődése. Azt mondta, felnőtt korában bankár lesz vagy könyvelő. Előbb tanult meg összeadni és kivonni, mint olvasni. Elég egyértelműnek látszott, hogy az ereiben bankár őseinek a vére folyik,

nem pedig vállalkozó hajlamú Jeremiah nagyapja és apja „kiskereskedői vére".

Tucker csendes, nyugodt gyerek volt. Apjával, akit csak ritkán látott, kevés közös vonásuk akadt. Thorny hétközben két állásban dolgozott, a hétvégeken meg a harmadikban. Hannabel otthon maradt, hogy gondját viselje a fiának, és minden lehetséges alkalommal okosan félretett valamennyit abból, amit Thorny keresett. Maga varrta a ruháikat, a függönyeiket, és kárpitozta a bútoraikat. Négy évvel azután, hogy Thorny hazajött a háborúból, elég pénze gyűlt össze, hogy elmenjen egy bankba, mivel tiszteletre méltónak és anyagilag kellően stabilnak látszott ahhoz, hogy megkaphassa a kölcsönt, amire a megálmodott üzlete megnyitásához szüksége volt.

Huszonegy évre rá, hogy apja kénytelen volt bezárni a belváros legexkluzívabb áruházát, Thorny megnyitotta a maga kicsi, de nagyon elegáns ruhaüzletét, messze a belvárostól, apja egykori, sokkal nagyobb üzlete helyétől. Harmincévesen tele volt nagyratörő elképzelésekkel. Jó érzéke volt a férfiruhákhoz, és Hannabel megtanította neki, amit a női ruházatról tudnia kellett.

Az üzlet az első perctől kezdve sikert sikerre halmozott, és igazi aranybányának bizonyult. Tíz évvel később, 1960-ban, Thorny vásárolt egy nagy, öreg épületet a kis exkluzív boltja

közelében, ugyanazon a szegény környéken. Miután belül gyönyörűvé változtatta, úgy hatott, mint egy rejtett kincs egy olyan helyen, ahol a legkevésbé várná az ember. A Brooke's addigra már fogalom volt, híres a pazar és elegáns férfi- és női ruháiról. A legújabb divatot hozták be Európából, és szorosan együttműködtek a magas színvonalon dolgozó amerikai tervezőkkel, gyakran befolyásolva őket a tervezésben.

A Brooke'snak voltak egyedi darabjai is. Az üzlet valóságos drágakő volt a kívülről csúf épület belsejében. A város széli környéknek is a peremén volt, emiatt tudta Thorny olcsón megvenni az épületet, amellyel senki sem törődött, ahogy azt ő előre sejtette is. Belül az elegáns, fényűző boltot belengte a finom bőr és parfüm illata. A berendezés avangárd és modern volt. New York legelegánsabb társasági hölgyei jöttek el a belvárosból, hogy a Brooke'sban vásároljanak. Tudták, hogy itt mindig találnak valami különlegeset, valami olyat, amilyet senki máson nem láthatnak: kézzel kötött holmikat Itáliából, estélyi ruhákat Párizsból. A Brooke's saját tervezőitől rendeltek ruhákat, és mindenféle színben vehettek krokodilbőr kézitáskát is.

Thornton úgy élvezte a munkájából és az eladásaiból származó örömet, akár egy gyerek. Az üzletében kapható holmik jó minőségükről, eleganciájukról és ízlésességükről voltak híresek. Néha hazavitt egyet-mást Hannabelnek,

hogy tanácsot kérjen tőle, és ő is el-ellátogatott olykor az üzletbe, hogy elmondja a véleményét a kirakatról és az árukról. Ők ketten egy csapatot alkottak a szó legmodernebb értelmében, noha Hannabel nem dolgozott az üzletben. Nem volt rá szüksége. Tévedhetetlen szeme volt a divathoz, férjéhez hasonlóan ő is fejből ismerte az árukészletüket, és pontosan tudta, mit akarnak hordani a nők a következő szezonban vagy jövőre.

Hannabelre és a saját jó ösztöneire támaszkodva, Thornton virágzó üzletté fejlesztette a Brooke and Sont. Arra számított, hogy a fia, amint végez a Princetonon, beáll mellé dolgozni.

Annak idején nemegyszer magával vitte Tuckert a Princeton éves összejöveteleire. Nem kellett győzködnie, hogy ő is ott szerezzen diplomát, de az üzlet, a kereskedelem iránt szinte lehetetlen volt felkelteni az érdeklődését. A génállományuk egy másik része jutott neki. Ahogy egyre idősebb lett, Tucker figyelmét már csak a pénzügyi világ kötötte le. De nem volt más választása, engedelmeskednie kellett apja óhajának.

Thornton már nagyon korán világossá tette számára: elvárja tőle, hogy az üzletben dolgozzon. Tucker úgy érezte, a diploma megszerzése után életfogytiglani börtönbüntetés vár rá. Könyörgött, hadd mehessen üzleti iskolába, így legalább elodázhatná a bolti munkavégzést.

Thornton teljesítette a kérését, arra gondolva, hogy egy üzleti mesterdiploma hasznos lehet számukra.

Tucker egy rendkívül visszafogottan élő, hagyományos bostoni családból származó lányt vett feleségül, aki éppoly kevés érdeklődést mutatott a kereskedelem iránt, mint maga Tucker. Eileen generációk óta vagyonos, régimódi elveket valló családja őszintén helytelenítette, hogy Tucker családjának egy üzletben van érdekeltsége. Tucker akkor már a Brooke'sban dolgozott, amitől kellőképpen zavarban volt, akárcsak a felesége. A pénzügyön kapott munkát, és Thornton el tudta képzelni, hogy fia egy napon ha nem is vezérigazgató, de a vállalat gazdasági igazgatója lesz. Tréfásan meg is jegyezte Hannabelnek, hogy addig kell vezetnie az üzletet, amíg unokája nem születik, aki idővel betársul mellé. Tuckerre ebben a dologban nem számíthatott.

Eileent nem érdekelte a divat, ugyanolyan unalmas, hagyományos ruhákat viselt, mint az anyja. Minden, amit felvett, ódivatúnak és formátlannak tűnt. Nem volt csúnya nő, de az öltözködési stílusa miatt annak látszott, és Tucker ilyennek szerette. Mindenhez óvatosan viszonyultak, kerülték a kockázatos helyzeteket, és megvárták, amíg Eileen majdnem harminckilenc, Tucker pedig majdnem negyvenéves lett, mire az első gyerekük megfogant. Nem siettek a gyerekvállalással, gyakran azon

is elgondolkoztak, hogy talán egy gyerek sem kell nekik, úgy érezték, egy kisbaba betolakodó lenne kettőjük házasságában. De végül engedtek a társadalmi és családi nyomásnak.

Amikor Eileen teherbe esett, meg sem fordult a fejükben, hogy a gyerek nem fiú lesz. Lánynéveken nem is gondolkoztak, annyira biztosak voltak abban, hogy fiuk születik. Tucker remélte, és ebben Eileen is egyetértett vele, hogy a fiúból egyszer majd bankár lesz, és nem „boltos", ahogy az asszony egy ízben megvetően utalt rá az apósának. Úgy döntöttek, Spencernek fogják hívni, ami Eileen ágán családnévként fordult elő.

Thornton már attól félt, hogy egyáltalán nem lesz gyerekük, ezért nagy megkönnyebbüléssel fogadta az unoka érkezésének hírét. Fiúunokát szeretett volna, hogy legyen, aki folytatja a Brooke's hagyományát. Tucker és Eileen megdöbbentek, amikor közölték velük, hogy lányuk született. Ez a lehetőség meg sem fordult a fejükben. Mindenesetre Spencernek nevezték el, és mélységesen csalódottak voltak.

A baba kétségtelenül gyönyörű volt a hirtelenszőke hajával, de ez sem nyújtott számukra vigaszt arra, hogy lány volt, és nem fiú. Tucker nehezen tudta elképzelni magát, amint azt festi egy cégtáblára, hogy „Brooke és Lánya". Eileennel együtt úgy tettek, mint akiket nagy szerencsétlenség ért, és zavarba ejtő kudarcnak, kész tragédiának tekintették Spencer nemét. Ennek

következtében úgy viselkedtek, hogy többnyire nem vettek róla tudomást, egyszerűen rábízták egy dajkára. Egy fiút hajlandók lettek volna elfogadni, de egy lányt nem.

Látva, hogy Spencer milyen okos, a nagyapja hamarabb alkalmazkodott a megérkezéséhez, mint az apja. A kislány rajongott melegszívű nagyszüleiért, akik szeretettel bántak vele. Hannabel ritkán ment el hazulról elegáns kis fátyollal díszített kalap nélkül, és Spencer élvezettel próbálta fel nagyanyja kalapjait. Fakó és unalmas szülei mindig úgy tettek, mintha valami tévedés történt volna, mintha Spencer valaki másnak a gyereke lenne. A kislány annyira más volt, mint a szülei, sokkal inkább a nagyszüleire hasonlított.

Spencer már tizenéves korában imádott segíteni az üzletben. Tizenhét évesen rendes nyári munkát vállalt a raktárban, tizennyolc évesen meg már eladóként tüsténkedett. Szorosan követte a divatirányzatokat, és szivacsként szívta magába mindazt az információt, amit nagyapja megosztott vele. Nagyapja minden szavára emlékezett. Párhuzamosan járt a Parsons Tervezőiskolába és az Eugene Lang Bölcsészettudományi Főiskolára, majd divatirányítás szakon diplomázott. Rövid ideig kacérkodott a gondolattal, hogy divattervező lesz, de azután jobbnak látta az üzlet kínálta lehetőségek megragadását. Végül apja unszolására

üzleti adminisztrációból szerzett mesterdiplomát a Columbián.

Mihelyt megkapta a diplomáját, máris munkába állt az üzletben. Amikor először kezdett teljes munkaidőben dolgozni, nagyapjával együtt rendkívüli évet zártak. Thornton megosztotta vele a kiskereskedelemben elért sikereinek titkait. A mestere lábainál ülve Spencer sokkal többet tanult, mint amiről valaha álmodott, mellesleg remekül érezték magukat egymás társaságában.

Nagyapja két kedvenc mottója így hangzott: *„Soha ne félj a változástól"* és *„Ne ragadj benne a mókuskerékben csak azért, mert valamit mindig egy megszokott módon csináltatok"*. Meglepően haladó, modern elképzelései voltak a marketingről és az értékesítésről. Kilencvenegy évesen sikerei csúcsán volt, még tele energiával, mindig új és új ötletekkel, amiket ki akart próbálni. Meghallgatta a munkatársai megjegyzéseit, és mindig megtalálta a módját, hogy a saját eszközeivel ötvözze az új ötleteket a régiekkel.

Spencer apja, aki továbbra is a vállalat gazdasági igazgatója volt, gyűlölte a munkáját, alig várta, hogy az apja árnyékában töltött jelentéktelen karrier után, hatvanhat évesen nyugdíjba vonuljon. Spencer azonban még messze volt attól, hogy felkészülten a helyére állhasson, Thornton pedig nem akarta átadni a gyeplőt senkinek, még imádott unokájának sem, akinek

még sokat kellett tanulnia, hogy megismerje az üzletet. Thornton túl sok örömet talált a vállalata vezetésében, semhogy visszavonuljon.

Hannabel rendszeresen átjárt az üzletbe, ahol kritikus szemmel vizsgálta az árukat, és hasznos észrevételeket tett a férjének. Ő mindig meghallgatta; Hannabel ritkán tévedett. A stílus változott, de a sikeres kiskereskedelmi forgalmazás fogalma nem. Spencer sokat tanult mindkettőjüktől. Számára élmény volt együtt dolgozni a nagyapjával.

Gyakran szóba került, hogy egy jobb, elegánsabb felsővárosi helyre kellene költöztetni az üzletet, de Thornton mindig elvetette az ötletet. A környék ugyan fejlődött az elmúlt ötven évben, de így is határos volt néhány lepusztult negyeddel. A felsővárosból tömegével érkező vevőket ez láthatóan nem zavarta, és a Brooke's minden eddiginél izgalmasabb gyöngyszemnek számított egy veszélyes környék kellős közepén, ami Thornton meglátása szerint bizonyos presztízst kölcsönzött nekik.

Az épületnek ő volt a tulajdonosa, nem akarta eladni, és kiköltözni belőle. Úgy gondolta, ha áthelyeznék a felsővárosba, az üzlet csak átlagosnak tűnne. Ez volt az egyetlen dolog, amihez ragaszkodott, és mivel az ösztönei mindig mindenben tévedhetetlenül működtek, a tanácsadói egy idő után már nem hozakodtak elő a költözés témájával. Maradtak ott, ahol voltak, a mai

Chelsea határán, ahol máig áll néhány bérház a közelben. A hely tehát a legkevésbé sem aggasztotta. A bolt minden várakozását felülmúlóan jól jövedelmező vállalkozásnak bizonyult. Valóságos aranybánya volt.

Mindenkit váratlanul ért, különösen Spencert, és még inkább Hannabelt, amikor a kilencvenkettedik születésnapját megelőző éjszakán Thornton súlyos agyvérzést szenvedett, és álmában meghalt. Hannabelt megbénította a fájdalom. Hatvanhét évet éltek együtt házasságban. Mindenki, még az alkalmazottak is össze voltak törve. Másnap tiszteletből zárva tartották az üzletet. Ismerve Thornton Brooke-ot és a hihetetlen energiáját, az ember azt hihette, hogy halhatatlan, és örökké fog élni. Váratlan halála mindannyiukat megdöbbentette.

Spencer el sem tudta képzelni az életét a nagyapja nélkül, és Hannabel is olyan volt, mintha hirtelen lemerültek volna benne az elemek. Életében először elveszettnek és zavartnak tűnt. Spencer átsegítette az ezt követő nehéz heteken, de Thornton halála után a nagyanyja megváltozott. Kiment belőle az élet, és Spencer megértette, hogy nagyszülei egymás iránti szeretete mindkettőjüket táplálta, és hogy ők ketten visszavonhatatlanul összekapcsolódtak. Megdöbbentő volt végignézni, ahogy Hannabel megy egyenesen lefelé, és nem is akarja

összeszedni magát. Láthatóan nem akart Thornton nélkül élni. Nem tudta, hogyan kell.

Tucker ugyanilyen zavarodott volt, de más okokból. Apja kilencvenkét évesen túl korán halt meg. A huszonhat éves Spencer túl fiatal volt ahhoz, hogy a helyére álljon, mindössze egy éve végezte el az üzleti iskolát, és még nem volt elég tapasztalata. Tucker kétségbeesetten ki akart szállni az üzletből, amit egész életében gyűlölt, de nem volt senki, aki apja örökébe lépjen, ami haraggal töltötte el iránta. Elképzelte, hogy még sok évig itt kell maradnia, és nem akart „a nyeregben ülve" meghalni, mint az apja, de semmi esélye sem volt rá, hogy egyhamar megszabaduljon innen. Mélységesen lehangolta a felismerés, hogy a gyűlölt munka csapdájának foglyává vált.

Sötét időszak volt ez Spencer életében. Nagyanyja a férje halála óta nem járt át az üzletbe, aminek mind az üzlet, mind ő maga kárát látta. Thornton halála után négy hónapon belül két súlyos szívrohama volt, és a másodikat követő éjszaka meghalt, ami még katasztrofálisabbá tette a dolgokat az idősebb Brooke házaspárt jól ismerő, vezető beosztású alkalmazottak szemében. Hannabel halálával véget ért egy korszak.

Tucker egy sor gyors és nagyon rossz döntéssel törölte több fontos termékcsaládjukat, mert a haszonkulcsukat nem találta elég jónak.

A vevők csakhamar panaszkodni kezdtek, hogy az áruválaszték már nem olyan izgalmas, mint Thornton idejében volt. Thornton halála után már az első évben visszaesett a profit, a második évben ismét, de Tucker nem hallgatott sem a lányára, sem senki másra, aki szóvá tette, hogy leállította egyes árucikkek beszerzését. Tuckert a dolog nem érdekelte.

Spencer abban az időben divatszerkesztő asszisztensként dolgozott az üzletben Marcy Parker beosztottjaként, aki harminc éve volt a vállalat alkalmazottja. Marcy jelentős eredményeket tudott felmutatni a luxusmárkák marketingjében, és mindent helytelenített, amit Tucker csinált. Heves vitákat folytattak a témában, és Spencer rettegett, hogy Marcy Parker egyszer csak megunja az egészet, és elmegy.

Spencer anyja az utóbbi időben már állandóan rosszkedvű volt. Legalább annyira szerette volna, hogy a férje nyugdíjba menjen, mint ő maga, de Tucker úgy érezte, nem szállhat ki csak úgy, egyik napról a másikra. Valakinek tovább kellett vinnie a boltot, és úgy gondolta, hogy akarata ellenére neki kell vállalnia annak a bizonyos valakinek a szerepét. Spencer és Marcy egyetértettek abban, hogy Tucker kárt okoz az üzletnek, de ő nem hallgatott rájuk, és egy sor rossz befektetéssel még többet ártott a cégnek.

*

Spencer segítségért fordult Barton White befektetési tanácsadóhoz, akit a család már korábban is igénybe vett a részvényportfóliójuk megvitatásához. A Yale-en végzett megbízható és rendkívül okos fiatalember is ugyanolyan aggályosnak tartotta az apja kockázatos befektetéseit, a részvényekről az árucikkekre váltást. Mivel itt egy családi vállalkozásról volt szó, senki sem állíthatta le Tuckert, a jelenleg teljes irányítási joggal rendelkező vezérigazgatót.

Thornton sohasem bízott abban, hogy Tucker önállóan fog befektetni, egyes pénzügyi döntéseit pedig kifejezetten ijesztőnek találta. Ő mindig szorosan fogta a gyeplőt, és a markában tartotta az erszényt, most meg mindkettő felett Tucker rendelkezett. Apjával ellentétben az üzletet nem szerette, de a hatalmat élvezte. Az üzlet, amely Thornton számára eleven, lélegző lény volt, a fia szemében élettelen tárggyá változott.

Barton White a részvényportfóliójukról folytatott tanácskozás során elhívta Spencert vacsorázni, és mivel neki kellett egy jól informált, tárgyilagos, intelligens és józan valaki, akivel a dolgokat megbeszélheti, hálásan elfogadta a meghívást. Nagyapja halála óta nem volt senki, akivel beszélhetett, akitől tanácsot kérhetett, vagy akiben megbízhatott, egyedül Marcy, aki a divathoz értett, de a pénzügyekhez nem.

Bart minden dologban rendkívül konzervatív volt, ami egy befektetés szempontjából biztató

lehetett, de mint randipartner kevéssé tűnt érdekesnek. Spencer addig főleg olyan fiúkkal randizott, akiket a középiskolából vagy az egyetemről ismert. Bart hozzájuk képest felnőtt férfinak számított, noha csak hat évvel volt idősebb nála. Megbízható, stabil, de unalmas fickó volt.

Spencernek az egyetemen volt egy csalódással végződött kapcsolata, ami elvette a kedvét a hosszú távú elköteleződésektől. Elsősorban az üzlet mellett köteleződött el. Nagyapja jó tanácsai nélkül olyan elveszettnek érezte magát, hogy gyorsabban került mélyebb kapcsolatba Barttal, mint egyébként került volna. Sebezhetőnek és magányosnak érezte magát. Örökös vitában állt az apjával, és imádott nagyapja már nem volt mellette. Rengeteget veszített vele, és óriási űrt hagyott maga után Spencer életében.

Rá nem jellemző módon néha elfogta a félelem a saját kiszolgáltatottságától, és ez drámaian felgyorsította a Barttal való kapcsolatát. Ragaszkodott a férfihoz, és a támaszának tekintette őt. Életének ezekben a félelemmel, hiánnyal és elszigeteltséggel teli pillanataiban egészen közel került hozzá. Apja teljes mértékben kihasználta új, vezérigazgatói pozícióját, és a Spencerrel folytatott minden beszélgetése veszekedéssé fajult. Végre megkapta a hőn áhított szabadságot, ennek ellenére gyűlölte a munkáját, és haragudott az üzletre. Nem hallgatott az észérvekre, és Bartnak külön meg kellett nyugtatnia Spencert,

hogy az elméletei és aggályai megalapozottak. Rendre megerősítette, amit Spencer gondolt.

Bartot meglepte és lenyűgözte, hogy Spencer milyen okos, és a korához képest milyen érett gondolkodású. Tapasztalta, hogy a döntéseiben óvatos, és a nagyapjától szerzett tudását okosan használja fel a munkájában. A férfi nem volt hozzászokva, hogy Spencerhez foghatóan jó képességű nőkkel legyen dolga, ráadásul ilyen fiatal korban. Spencert arra nevelték, hogy szakszerűen el tudjon vezetni egy vállalkozást. Bart számára ez újdonság volt, és vonzónak találta a nőben.

Anyja sohasem dolgozott, nem is érdekelte az üzleti világ, ugyanakkor számos jótékonysági bizottság tagja volt. A lányok, akikkel Bart randizgatott, mentálisan nem jelentettek neki kihívást. Nem volt komoly állásuk, vagy egyáltalán nem dolgoztak. Elsőbálozók voltak, és partikra jártak, Bart maga is megelégedett azzal, ha csinosak voltak, és jól érezte magát velük.

Spencerben ennél sokkal több volt: kiváló üzleti vénája mellett még a nőiességével is felülmúlta a társait. Bart bármikor örömmel elbeszélgetett vele mind a kettőjük munkájáról, és szívesen adott neki tanácsokat az apja által elkövetett hibákkal kapcsolatban, amiket Spencer minden alkalommal észrevett. Azt javasolta a lánynak, hogy vegyen fel valakit, akiből idővel vezérigazgatót nevelhet. Apja előbb-utóbb

nyugdíjba megy, neki pedig szüksége lesz valakire, aki vezetni tudja az üzletet, hogy végre ő is élhesse a saját életét. Spencer nevetett Bart ötletén.

– Az a valaki én vagyok, Bart! Az én életem az üzlet. – Bart valójában fel sem fogta, milyen komolyan gondolta Spencer, amit mondott, és nem is hitt neki.

– Most ezt mondod. De biztosan nem akarod majd örökké ezt csinálni. Egy nap férjhez mész, és gyerekeket akarsz. – Spencer sohasem osztotta meg vele azt a mélységes hitét, hogy az ember együtt is csinálhatja mindkettőt, vagyis lehet családja, *és* vezethet egy vállalkozást. Meg volt győződve róla, hogy legalábbis ő képes lenne rá, de nem merte megmondani Bartnak, nehogy nőietlennek vagy túl keménynek tartsa. Magában azonban remélte, hogy lesz majd egyszer férje, és születnek gyerekei, miközben az üzletet is vezetni fogja.

Miután tanúja volt, hogy apja milyen rosszul kezeli az üzletet, esze ágában sem volt bárkinek is átengedni a feladatot, ha apja végre tényleg elmegy nyugdíjba. Minden erejével azon volt, hogy megtanulja mindazt, amire később, üzletvezetőként szüksége lesz. Nyugodtan és módszeresen csinálta, Bartnak így sejtelme sem volt róla, mennyire komolyan gondolja Spencer, amire készül. A férfi azt hitte, az üzletvezetés csak afféle időtöltés Spencer számára, amíg férjhez

nem megy, és semmiképpen sem tekinti hosszú távú karriernek.

Spencer meglepődött, amikor fél évig tartó együttjárás után Bart megkérte a kezét. Nem mintha nem élvezte volna a férfi társaságát. Élvezte, sőt megszerette őt a sok támogatásért és tanácsért, és mert mindig számíthatott rá. Ideális férjnek tűnt, mivel nagyon megbízható volt, és sok mindent tudott a vállalkozásukról. Igaz, nem volt olyan szórakoztató, mint némelyik exbarátja, de úgy tűnt, ő a megfelelő, egész életre szóló társ. Meghozta hát a komoly döntést, és eljegyezték egymást.

Félévnyi jegyesség után, egy évre rá, hogy randizni kezdtek, összeházasodtak. Ez elég hosszú idő volt, hogy megtervezzék az esküvőt, és Marcy megrendelhesse az üzleten keresztül a Spencer által kiválasztott gyönyörű menyasszonyi ruhát. Gyerekeket is akartak, de ezzel Spencer pár évet még várni szeretett volna. Túl fiatalnak érezte magát, és úgy gondolta, ráér gyereket vállalni majd akkor, amikor az üzlet újra egyenesbe jön az apja által okozott megannyi kár után. Feltételezte, hogy Bart ebben is egyetért vele, jóllehet ezt a témát sohasem beszélték meg alaposan.

Sok egyéb között közös volt bennük a szüleik hasonlósága. Egyikőjük anyja sem dolgozott soha, nem is érdekelte őket az üzlet vagy a férjük munkája. Jobban kedvelték a komolytalan, nőies

elfoglaltságokat. Mindkettőjük szülei rendkívül konzervatívak voltak, régimódi elveket vallottak, de amíg ez Bartot nem zavarta, Spencernek állandó bosszúságot okoztak. Bart elnézőbb volt irántuk, sőt sok mindenben egyetértett velük, több dologban, mint Spencer gondolta.

A lány sohasem fogta fel igazán, hogy Bart lényegében ugyanolyan mélységesen konzervatív, mint a szüleik. Spencert a nagyapja arra bátorította, hogy legyen előretekintő, újító szándékú és modern gondolkodású. Bart életében nem volt senki, aki ilyen irányban befolyásolta volna, így ő jobban tisztelte a hagyományokat, mint ahogy bevallotta. Nem akart régimódinak látszani Spencer előtt, menyasszonya pedig túlságosan szemtelennek és merésznek nem akart mutatkozni Bart szemében.

Az első nagy megrázkódtatás nagyon hamar bekövetkezett a házaséletükben, mindjárt az Aspenben töltött nászútjuk után. Spencer síelés közben megfázott, amiből pillanatok alatt hörghurut lett. A helyi orvos antibiotikumot rendelt, ami rövid idő alatt segített rajta, de közben hatástalanította a fogamzásgátló piruláját. Hetekkel a nászútjuk után Spencer rájött, hogy terhes.

Sokkos állapotba került. A baba, akit majd csak évek múlva akart megszülni, máris úton volt. Bartot boldoggá tette a tudat, Spencer azonban megdöbbent, pláne amikor megtudta, hogy

ikreket vár. Bart most először világosan közölte vele: elvárja, hogy a babák megszületése után ne dolgozzék tovább. Olyan anyát akart a gyerekeinek, amilyen az övé volt, aki mindig otthon van, ahelyett, hogy egy üzletet működtetne. Ekkor kezdődtek a harcok.

Spencer nem volt hajlandó felmondani az állását, végigdolgozta az egész terhességét, csak az ikrek születése előtt két héttel maradt otthon. Kilenc hónapon keresztül dühös csata dúlt Spencer és Bart között. Spencer nem vonult ki nagyapja üzletéből, és nem is értette, miért kellene ezt tennie. Bart szülei teljes mértékben egyetértettek a fiukkal, és elítélték Spencert. Még a saját anyja is az ő oldalukra állt. Spencert állandó bűntudat gyötörte, de ragaszkodott a meggyőződéséhez, és makacsul visszautasította, hogy otthagyja a munkáját. Állandó viták forrása volt ez közte és Bart között.

Az egybekelésük után tíz hónappal egypetéjű ikrei születtek. A fiúk a Ben és az Axel nevet kapták. Egyenként két kiló huszonhat dekával születtek. És a gyors teherbe eséstől, az ikergyerekek születésének sokkjától, a munkája okozta nyomástól, az apjával való állandó csatározástól, az üzletért érzett örökös aggodalomtól és a Barttal való veszekedésektől, amiért nem mondja fel az állását, a házasságukat, amely épp csak lendületet vett, máris a megfeneklés veszélye fenyegette.

Az első közös évüket és az első házassági évfordulójukat végigveszekedték, és Spencer könnyekben tört ki, amikor Bart azzal állt elő, hogy el kellene adniuk az üzletet. Azzal érvelt, hogy túl sok neki ez a munka, mellesleg összeegyeztethetetlennek tartja a házassággal és az ikrek nevelésével. Apja gyűlöli a munkáját, csak idő kérdése, hogy nyugdíjba vonuljon, azt pedig ő sem akarja, hogy Spencer vezesse tovább az üzletet. Maradjon otthon a fiaik mellett. Tucker az üzlet eladását illetően egyetértett Barttal.

– Nem fogom eladni az üzletet csak azért, mert ikreink születtek! – közölte Spencer felháborodva Barttal. – Nevetséges! – És a fiúk születése után nyolc héttel bűntudatosan ugyan, de visszament dolgozni. Felfogadtak egy hozzáértő csecsemőgondozót, akinek már volt tapasztalata ikrekkel.

– Az még nevetségesebb, hogy nyolc hét után újra elkezdtél dolgozni, és nem szoptatod őket tovább! – Bart gyereknevelési elveivel Spencer nem értett egyet, de míg az anyósa sohasem dolgozott, és dadus nélkül nevelte őt és a fivérét, addig Spencer egy házvezetőnő mellett nőtt fel, aki gondoskodott róla. Több időt töltött vele, mint az anyjával, aki ugyan szintén nem dolgozott, de rendszeresen házon kívül ebédelt, és eljárt bridzsezni a barátaival. – Mik a prioritásaid? – kérdezte Bart dühösen. Úgy tűnt, mindent helytelenít, amit Spencer csinál, és örökké

mindenért kritizálta. Pedig ő már így is épp elég bűntudatot érzett, amiért otthagyta a gyerekeit, hogy visszamehessen dolgozni, de felelősnek érezte magát az üzletért is. El volt szánva, hogy mindkét szerepében sikeres lesz.

– Az én prioritásaim ugyanazok, mint azelőtt voltak. Te, most a babáink és az üzlet! – vágta rá indulatosan Spencer. Nem csinált belőle titkot.

– Nem csinálhatod egyszerre mindet! Fel kell állítanod egy sorrendet – felelte Bart mérgesen. – Nem lehetsz egyszerre anya és dolgozó nő!

– Már hogyne lehetnék? Igenis lehetek! Dolgozhatok, és lehetek ugyanakkor anya és feleség. – Spencer őszintén hitt ebben, és mindent megtett érte. Néha nehéz volt, de mindannyiuk számára volt hely a szívében.

– Nekem nem úgy tűnik. Minden este nyolckor jössz haza. És mikor mentünk utoljára kettesben vacsorázni vagy moziba? – vetette Spencer szemére Bart. És bizonyos értelemben igaza volt. Ettől Spencernek még nagyobb bűntudata támadt. Minden este kimerülve ért haza a munkából. A fél szemét mindenen rajta kellett tartania, és közben végezni a saját munkáját. Emellett jó feleség és anya is akart lenni.

– Még alkalmazkodunk az ikrekhez – védekezett. És Bartnak még a dadához is alkalmazkodnia kellett, miközben gyűlölte, hogy még valaki lakik velük a házban. De ha nincs dada, akkor Spencernek alvás helyett egész éjjel az ikreket

kellett volna etetnie és pelenkáznia. Így legalább tudott valamicskét aludni, hogy elvégezhesse a munkáját az üzletben.

– Ez nem fog menni, hacsak nem változtatsz valamin, Spencer – figyelmeztette Bart. – És az apád a földbe állítja a boltot, még mielőtt átvehetnéd tőle a stafétabotot. El kellene adnod most, amíg még jó pénzt kaphatsz érte.

Spencernek megszakadt a szíve, amikor ezt hallotta tőle. Nem akart háborúskodni a férjével, sem ultimátumot kapni, hogy hagyja ott az állását, adja el az üzletet, de látnia kellett, hogy Bart ezen dolgozik. A férje bizonyos értelemben mindig is féltékeny volt az üzletre, mert látta, milyen sokat jelent számára. Spencer nem is titkolta ezt; rögtön az elején, amikor randizni kezdtek, elmondta neki, és Bart akkor azt felelte, hogy nem bánja.

Csakhogy amióta házasok voltak, és született két gyerekük, Bart egészen másképp beszélt. Megpróbálta rávenni, hogy szabaduljon meg az üzlettől, és erről győzködte az apósát is. De a felesége sem érte, sem senki másért nem volt hajlandó erre. Szentül hitte, hogy el tudja látni minden feladatát. Egyre gyakoribbá váló veszekedéseik során Bart minduntalan vissza-visszatért ehhez az elvárásához.

Aztán Spencer körül újra fenekestől felfordult a világ. Az ikrek négy hónaposak voltak, amikor kiderült, hogy apjának hasnyálmirigyrákja van.

Három hónappal később halott volt. Villámgyors pokolra szállás után a könyörületes vég megváltást jelentett. Spencernek alig volt ideje arra, hogy alkalmazkodjék a változáshoz, és átvegye az irányítást. De miután ez megtörtént, meglepetten tapasztalta, milyen könnyedén tudja működtetni az üzletet a két kicsi mellett is.

Szerette ezt a munkát, és mindenre emlékezett, amit a nagyapja tanított neki. Mintha nap mint nap hallotta volna a hangját, ahogy elmondja, mit kell tennie az adott helyzetben. Marcy Parker segítségével visszahozta az apja által törölt termékcsaládokat, és szinte azonnal növekedni kezdtek az eladások. Mire apja meghalt, már teljes mértékben Spencer irányította az üzletet.

Anyja az üzletet okolta, amiért Tucker ilyen korán, mindössze hetvenévesen, a szüleinél sokkal fiatalabb korban magára hagyta. Tucker csak négy évig vezette a boltot, de minden egyes napját gyűlölte. Eileen mindig is azt szerette volna, ha egy bankárhoz vagy az apjához hasonlóan pénzügyekkel foglalkozó emberhez ment volna feleségül.

Spencer kezdett rájönni, hogy ő ment férjhez egy ilyen emberhez, aki inkább a szüleihez hasonlított, mint a nagyapjához vagy őhozzá. Minden alkalommal elfogta az izgalom, amikor a bolt jól teljesített, vagy egy marketingterv, egy különleges árubemutató meghozta a gyümölcsét.

Szerette nézni, ahogy az emberek vásárolnak az üzletben, izgalomba jönnek attól, amit találtak, és mosollyal az arcukon távoznak.

Thornton is élvezte ezt. Őszintén szerette azt, amivel foglalkozott. Számára a bolt nem pénzcsináló gép volt, hanem eszköz, ami által segíthet az embereknek, hogy valódi örömet találjanak a vásárolt holmiban, legyen szó akár egy nőről, aki karkötőt vagy új kalapot vett, vagy egy férfiról, aki London legjobb szabójától származó kasmír- vagy alpakakabátjával, esetleg egy pár gyönyörűen elkészített lovaglócsizmával távozik az üzletből.

Spencer egy új részleget javasolt Marcy Parkernek, ahol megfizethetőbb áron kínálnának néhány szép terméket. Az ötlet megvalósítása rendkívül sikeres lett, a vásárlók valamivel szélesebb körét vonzotta, többek között a szüleiknél vékonyabb pénztárcájú fiatalabb vevőket.

Spencer és Marcy örömüket lelték abban, hogy nekik is jó minőségű árut tudnak kínálni, méghozzá olcsóbban. Az új részleg nagyszerűen teljesített. Marcy okos, gyors felfogású, energikus és elegáns megjelenésű nő volt. Régen elvált, gyereke nem született, így száz százalékig az üzletnek szentelhette magát, és jó barátja volt Spencernek.

A Brooke's megtartotta a kalaposztályt, amit még Hannabel javasolt a kezdet kezdetén, és ahol az egyik pultnál egyedi kesztyűket lehetett

rendelni Franciaországból. Az üzlet valóságos kincsesbányája volt azoknak a gyönyörű holmiknak, amelyek birtoklása izgalommal töltötte el az embereket. Szó sem lehetett arról, hogy Spencer feladja. Szerelem is volt ez, nem csak munka.

Ugyanakkor jó felesége akart lenni Bartnak, és jó anyja Bennek és Axelnek. Tudta, hogy sokat kell tanulnia arról, mit jelent anyának lenni, mivel ez az egész teljesen új volt számára, de amikor a karjában tartotta az ikreket, elborította egy eddig soha nem tapasztalt érzés, egy semmi máshoz nem hasonlítható ragaszkodás hozzájuk. Minden porcikájával védelmezni akarta őket.

Tudta, hogy vannak nők, akiknek sikerül összekapcsolniuk a munkát és a gyereknevelést. Orvosnők, ügyvédnők, ápolónők, művészek, akiknek fontos a munkájuk és a karrierjük, és a gyerekeiket is szeretik. Mi rossz van abban, hogy anyaként is kész tovább vinni a családi vállalkozást, amelybe annyi szeretetet fektetett bele a nagyapja? Miért kellene választania a két út között? Igazságtalannak érezte, hogy Bart annyira követeli tőle a választást. Képtelen lett volna csak azért eladni az üzletet, hogy a férje kedvében járjon. Ha megtenné, élete végéig dühös lenne rá. Esélyt akart kapni, hogy megtanulhassa jól csinálni mindkettőt: az anyai gondoskodást, és most, hogy végre az övé lett, az üzlet működtetését.

Akárhogy próbálta is magyarázni neki, Bart nem volt hajlandó megérteni az érzéseit. Tucker halála tovább növelte a feszültséget kettőjük között, mivel az újonnan bevezetett változtatások miatt Spencer egyre később járt haza. Francine, a dajka, próbálta ébren tartani a kicsiket, amíg az anyjuk hazaér, de ez nem mindig sikerült, még úgy sem, hogy igyekezett az éjszakába nyúlón alakítani az etetési rendjüket. Spencer nem bánta, hogy későig fenn maradnak, mert így legalább láthatta őket. Micsoda öröm volt számára, amikor hazaérve az ölébe vehette a két kisfiát!

Bart nem töltött több időt a gyerekekkel, mint Spencer, sőt, inkább kevesebbet, amit nagyon is rendjén valónak tartott. Közölte, hogy ez az anya feladata, neki kell folyamatosan jelen lennie a csecsemők mellett, és később is, egész gyermekkorukban. A kicsik hét hónaposak voltak, amikor a nagyapjuk meghalt, ám ő életében nem sok érdeklődést mutatott az unokái iránt, és a nagyanyjuk, Eileen is ritkán látogatta őket, még akkor is, amikor már megözvegyült. Hónapokig túlságosan depressziós volt ahhoz, hogy időt szakítson a kisfiúkra, egyébként is szívesebben bridzselt a barátnőivel. Bart szülei sem törődtek velük. Voltaképpen Spencer volt az egyetlen a családban, aki megfeszített, kemény munkája mellett foglalkozott az ikrekkel.

Apja halála után Spencer próbált közelebb kerülni az anyjához, sajnálta is őt, amiért magára

maradt, de minden igyekezete kudarcba fulladt. A szülei között mindig is szorosabb volt a kapcsolat, mint köztük és a lányuk között. Spencer kezdettől fogva kicsit betolakodónak érezte magát. A gyermekvállalást illető bizonytalanságuk fennmaradt azután is, hogy ő megszületett, és Spencer mindig is érzett valami tétovaságot a vele kapcsolatos viselkedésükben.

Nem úgy, mint a nagyszüleinél, akik őszinte örömmel befogadták az életükbe, még úgy is, hogy nagyapja kezdetben csalódott volt, amiért nem fiúnak született. De Spencer a későbbiekben sohasem okozott csalódást. Nagyapja elismerte őt, és nem titkolta, hogy olyan okosnak tartja, mint bármelyik férfit. Tucker már sokkal kevésbé méltányolta a lánya teljesítményét, lévén sokkal régimódibb és a nőkkel szemben ellenségesebb, mint az apja. Thornton méltányolta és megfelelően honorálta a neki dolgozó nők hozzáértését. Marcy Parker például az üzlet egyik legjobban fizetett alkalmazottja volt.

Spencer számára eleinte ijesztő volt, hogy harmincévesen át kell vennie a cég vezetését. De azután eszébe jutott, hogy a nagyapja épp ennyi idős volt, amikor megnyitotta a boltját. Ami akkor persze sokkal kisebb volt, mint ma. Spencernek ma már egy áruházat kellett működtetnie, és viselnie az ezzel járó összes felelősséget. Sorra jelentek meg róla írások a *The New York*

Times üzleti rovatában, és egy másik cikk a *The Wall Street Journal*ban. Ő volt az egyik legfiatalabb vezérigazgató New Yorkban.

A riporterek megírták az üzlet történetét, és számba vették a változtatásokat, amiket Spencer vezetett be oly módon, hogy egységet alkossanak a jelenlegi modellben is megtartott hagyományokkal. Az egyetlen ember, akitől nem kapott dicséretet, sem támogatást, a férje volt. Nehéz volt megérteni, de Bart attól a perctől kezdve, hogy Spencer halálos beteg apjától átvette az üzlet vezetését, még dühösebb, és még féltékenyebb lett.

Spencer nem vallotta be, de szinte megkönnyebbült, hogy nem kellett többé harcolnia az apjával, és úgy vezethette az üzletet, ahogy meggyőződése szerint a nagyapja tette volna. Divatigazgatóból szinte azonnal elnökké léptette elő Marcy Parkert, és a dallasi Neiman Marcus áruháztól hozott el egy új divatigazgatót. Voltak, akik haragudtak rá, amiért nem belső emberrel töltötte be a pozíciót, de ő úgy gondolta, hogy sokat segíthet a megújulásban a friss szem, és jót tesz majd a vérfrissítés. És az élet őt igazolta.

Az új divatigazgató egy Beauregard Vincent nevű, harminckilenc éves, elegáns, kifogástalan referenciákkal rendelkező texasi férfi volt. Tíz évig dolgozott Christian Diornál Párizsban, és négy évig a Neiman Marcusban. Csodával

határos módon ő és Marcy jól kijöttek egymással. Marcy ötvenöt éves volt, New Yorkban született, ott is nőtt fel, és nem volt könnyű ember. Lent kezdte, és fokozatosan jutott egyre feljebb a ranglétrán. Remek érzéke volt a divathoz, és jó ösztönnel érzett rá az új trendekre. Hűséges volt Spencerhez, ahogy korábban a nagyapjához is. Beau hagyományosabb nézőpontot képviselt, erősen hatottak rá a francia luxusmárkák. Ők ketten jól kiegészítették egymást.

Spencer örült az új alkalmazottjának, mesélt róla Bartnak is, de az üzleti életben való jártassága ellenére a férjét nem érdekelte Spencer cége. Továbbra is ragaszkodott hozzá, hogy az üzletet el kell adni. Tehetett vagy mondhatott Spencer bármit, nem változtatott a véleményén.

– Márpedig nem fogom eladni – közölte vele Spencer végül, hat hónappal apja halála után. Az ikrek egy hónapja lettek egyévesek, ő maga pedig épp akkor töltötte be a harmincegyet. Kezdte felvenni a ritmust mint vezérigazgató, és nagyon jól érezte magát az új szerepében. Boldogult mind anyaként, mind a munkájában, bebizonyítva ezzel, hogy el tudja látni mindkettőt, amit Bart nem volt hajlandó elismerni. Ő továbbra is folyton csak kritizálta, és ha csak lehetett, bűntudatot keltett benne.

– Majd bánni fogod, hogy nem adtad el, amikor apád rossz befektetései bedőlnek, és a végén

visszahullanak a fejedre – mondta. – Majd ha csökkenni kezdenek a bevételeid, azt fogod kívánni, bár megszabadultál volna a cégtől, amíg még lehetett. – Minden alkalommal bukást jósolt, sikert sohasem. Ez csüggesztő volt, de persze épp ez volt a célja. – Azt meg tudtam érteni, amikor ott dolgoztál, amíg a nagyapád élt, sőt azt is, hogy támogattad az apádat, de hogy egyedül viszed az üzletet, az már egészen másról szól. Hatalméhségről és keménységről.

Soha nem volt egy kedves vagy elismerő szava Spencer megfeszített erővel végzett munkája láttán. A saját Wall Street-i állása is megerőltető volt, de izgalmasnak vagy Spenceréhez mérhetően nagyszabásúnak nem lehetett nevezni. Bart egy nagy befektetési vállalkozás névtelen befektetési tanácsadóinak volt az egyike. Neki semmi sem jutott abból a dicsőségből és figyelemből, amiben ígéretes vállalatvezetői minőségében fiatal felesége részesült. Emiatt állandóan dühös volt rá, és féltékeny mindenre, amit csinált.

– Én vagyok a negyedik generáció egy családi cégben, Bart. Miért bosszant ez téged annyira? – kérdezte Spencer szelíd, kedves hangon.

– Én egy feleséget akartam, anyát a gyerekeimnek, nem egy vezérigazgatót. Ez olyan, mintha egy férfit vettem volna el. – Bart egyes megjegyzései tőrt döftek a szívébe, amit Spencer próbált nem mutatni. Nem dicsekedett el

neki a sikereivel, hogy ne sértse meg az egóját, de azt sem akarta elviselni, hogy Bart a földbe döngölje. Mert egy ideje már mást sem csinált.

– Nem fogom eladni – ismételte meg határozottan. – Mit akarsz tenni ellene? – kérdezte egy reggel szelíden reggelizés közben. Folyton reménykedett, hogy Bart előbb-utóbb alkalmazkodik az ő új pozíciójához. Igyekezett úgy csinálni mindent, hogy a lehető legkevésbé szúrja a férje szemét, de a helyzet nem változott. Ő pedig tagadhatatlanul jó munkát végzett.

– Ha meg akarod menteni a házasságunkat, javasolom, hogy add el az üzletet – mondta ki Bart kertelés nélkül. Spencer megdöbbent. A férje még soha nem fogalmazott ilyen nyíltan.

– Azt akarod mondani, hogy elválsz, ha nem adom el a boltot? – kérdezte egyenesen a férje szemébe nézve. Nem tetszett neki az a harag és féltékenység, amit látott benne, és már elege is volt belőle.

– Azt hiszem, igen – felelte Bart hidegen. – Ha megtartod, a helyzet tovább fog romlani közöttünk. – Amióta Spencer vezérigazgató lett, gyakorlatilag nem éltek házaséletet. Mintha ez a tény megfosztotta volna Bartot a férfiasságától, és már nem tartotta volna vonzónak a feleségét. Magát a gondolatot is visszataszítónak érezte. Spencer nem akarta ráerőltetni magát, és bár fiatal volt és gyönyörű, a férje már egyáltalán nem akart szexelni vele. Sohasem mondta neki,

hogy csinos, és úgy is viselkedett, mint aki észre sem veszi.

– Nem adsz sok választási lehetőséget – válaszolta Spencer fagyosan. Valami végre elpattant benne.

– De igen, adok. Eladhatod az üzletet, ha kell neked ez a házasság. Vagy megtarthatod az üzletet, és elveszítesz engem.

Spencer most először gondolt arra, hogy Bart talán megcsalja őt. De a beszélgetést követő hetekben rájött, hogy azzal sem menti meg a házasságukat, ha eladja az üzletet. Bart már túl keserű volt, és mindenáron versengeni akart vele.

Minden áldott nap verseny folyt, hogy ki volt a sikeresebb. Mindketten tudták, hogy Spencer, és Bart ezt nem bocsátotta meg neki. Jól végezte a munkáját, de az csak egy állás volt, míg Spencer számára az üzlet egy életre szóló szenvedélyt és a nagyapjától ráhagyott örökséget jelentette. Semmi sem bírhatta volna rá, hogy lemondjon róla, vagy hogy az eladásával elárulja a nagyapja emlékét. És most már a fiaira gondolva is meg akarta tartani.

Egy hónappal később, miután komolyan végiggondolta a dolgot, elismerte a vereségét. Már nem volt mit megmenteni. Bart elvesztette minden jóakaratát, együttérzését, sőt fizikai vonzalmát is iránta. Már nem látta őt gyönyörűnek, és ezt Spencer is érezte. Túl irigy volt rá ahhoz, hogy szeresse. Nyilvánvaló volt, hogy már nem

szereti, ha szerette őt egyáltalán valaha. Spencer már ebben is kételkedett. De bármit érzett is iránta Bart annak idején, mára elmúlt. Dermesztő volt a közelében lenni. Mindaz, amit Bart a kezdet kezdetén vonzónak talált benne, az energikusságát, a vállalkozói készségét, az eszét, most csak dühítette, és gyűlöletet keltett benne a felesége iránt. Spencer érezte, hogy Bart utálja őt, és hogy büntesse a sikeréért, haraggal, tiszteletlenül és megvetéssel bánt vele.

Riasztónak találta a gondolatot, hogy egyedül nevelje fel az ikreket. De az sem vonzotta, hogy házasságban éljen egy olyan emberrel, aki a nap minden órájában dühös rá. A végén ő adta be a válókeresetet. Mire rászánta magát, és megtette, addigra elkerülhetetlennek és talán előre láthatónak is vélte a kétéves házasságuk kimúlását, még ha az elején nem látta is ezt. Bart kontroll alatt akarta tartani, és megfosztotta volna az üzletétől.

Kezdetben másmilyen volt. Úgy tünt, mintha csodálná és tisztelné őt. Mára világossá vált, hogy erről már szó sincs. Spencer nem olyan volt, amilyennek szerinte egy feleségnek és anyának lennie kellett volna. Attól kezdve, hogy az ikrek megszülettek, mások lettek az alapvető szabályok.

Az ügyvéd, akit Spencer felkeresett, elkészítette a papírokat, majd elküldte Bart ügyvédjének. Az ikrek számára nem készítettek láthatási

ütemtervet, mivel még túl kicsik voltak a rendszeres látogatáshoz, ezzel szemben Spencer meghatározta, hogy előzetes értesítéssel Bart bármikor meglátogathatja őket az otthonukban. Ő átmenetileg a klubjába költözött, mivel a lakást, ahol éltek, Spencer vette. Neki volt elég pénze, hogy meg tudja venni, míg Bartnak nem volt.

Bart ügyvédje a megállapodás részeként a lakást kérte, amit Spencer odaadott neki. Ő egy kisebb sorházat vett Chelsea-ben, nem messze az üzlettől, és a saját ízlése szerint rendezte be. Épp akkora volt, hogy kényelmesen elférjenek benne, a dadának is volt külön szobája, és a házhoz kert is tartozott. Az ikrek láthatóan jól érezték magukat benne.

Amióta szétköltöztek, Spencer még többet dolgozott, és munka után rohant haza az ikrekhez. Néha mint valami robot ment egyik problémától a másikig, hogy sorra megoldja őket. Otthon ő volt *a* szülő, az üzletben pedig a végső döntéshozó, aki minden ügyben meghatározza a teendőket. Ez óriási felelősséget jelentett, amit minden korábbinál komolyabban vett. A szülői felelősséget is teljes szívvel vállalta, így sikerült helyt állnia mind a karrierjében, mind az anyai szerepében, ahogy megfogadta.

Meglepődött azon, hogy Bart milyen ritkán akarja látni a fiúkat. Valahányszor már jó ideje nem jött el, mindig hívta, hogy látogassa meg

őket, de a legtöbbször a sok elfoglaltságára hivatkozva elhárította. Nem alakított ki kezdettől fogva erős köteléket a gyerekekkel, és ez idővel még tovább gyengült.

Bart élvezte, hogy újra szingli, és randikra járt. Spencernek nem volt ideje ilyesmire, és nem is foglalkoztatta a randizás gondolata. Energiája sem volt arra, hogy férfiakkal ismerkedjék, és eljárjon szórakozni.

Anyja az első perctől fogva hevesen ellenezte, hogy elváljon. Kritikus volt vele szemben, mint mindig. Ő is úgy gondolkodott, mint Bart, és nem úgy, mint a lánya. Ő is gyűlölte az üzletet, és féltékeny volt rá.

– Neki van igaza! Neked nincs időd arra, hogy rendesen fel tudd nevelni a gyerekeket. A végén fiatalkorú bűnözők lesznek, mert sohasem vagy ott – jósolta. Ő sem volt ott soha, Spencer mégsem lett bűnöző. Komoly gyerek volt, és noha kevés figyelmet kapott a szüleitől, mindig jól tanult. Sokkal jobb, melegebb szívű anya lett belőle, mint a saját anyja volt, és több időt töltött a gyerekeivel, mint annak idején az anyja vele.

– Ott vagyok, anya – felelte nyugodtan. – Csak nem a hagyományos időben. – Vasárnaponként maga gondoskodott a gyerekekről, méghozzá nagy kedvvel és türelemmel. Nem kellett választania köztük és az üzlet között. Bart erőltette, hogy válasszon a kettő között, mintha

bizonyítani akarna valamit. Tisztességes gyerektartást fizetett, de az idejéből nem adott nekik.

Spencer kíváncsi lett volna, kivel randizik, de sohasem kérdezte meg. Nem tartozik rá, mondta magának. Bart jóformán sohasem jelentkezett azzal, hogy látni szeretné a fiait. Azt mondta, még túl kicsik ahhoz, hogy felfogják a helyzetet. Az ikrek boldognak látszottak, nem voltak viselkedésbeli zavaraik, és nem tűnt úgy, mintha hiányolnák az apjukat. Másfél évesek voltak, csecsemőnél alig idősebbek, és épp csak elmúltak egyévesek, amikor a szüleik elváltak.

Spencer, mint minden reggel, rögtön a tíz órai nyitás után bejárta az áruházat, habár ő már jóval tíz előtt ott volt. Az apja halála óta eltelt hét évben ő vezette az üzletet. Harminchét éves volt, öt éve vált el Barttól. A válás viszonylag békésen zajlott le, a végén egyikőjük sem próbált ragaszkodni egy olyan házassághoz, amely nem működött, és vélhetően a jövőben sem működne. Spencer apja tanácsára amúgy is erős alapokon nyugvó házassági szerződést kötöttek, aminek eredményeképpen már nemigen volt miről egyezkedni. Főleg miután Spencer nagylelkűen átengedte Bartnak a lakásukat.

Bart gyorsan eltűnt Spencer életéből. Arra hivatkozott, hogy neki hagyományos feleség kell, aki otthon marad, és nem olyan, akinek saját áruháza van, ahol ő a vezérigazgató. Nem értette meg, mit jelent a feleségének az az üzlet.

Hogy milyen mélyen gyökerező szeretettel viseltetik iránta, és hogy az öröksége, a múltja fontos részének tekinti. Az üzlet szinte szent volt számára, küldetés, amelyet a nagyapja hagyott rá.

Véleménye szerint Bart továbbra sem látogatta a fiúkat elég gyakran, de ők nem szenvedtek ettől. Vasárnaponként, amikor Francine-nak szabadnapja volt, Spencer remekül szórakozott velük, és hét közben is próbált minél többször elég korán hazaérni, hogy együtt vacsorázhassanak, vagy legalább ő fektesse le őket. És minden reggel együtt voltak, mielőtt dolgozni indult. Francine, a dada, továbbra is velük maradt, így ő képviselte az állandóságot a gyerekek életében.

Bart egy éve ugyanazzal a nővel járt, tudta meg Spencer a fiúktól, akiket apjuk nagy ritkán elvitt magához vacsorázni vagy egy rövid látogatásra. Az éjszakát sohasem töltötték nála, de nem is akarták. Apjuk túl nehezen kezelhetőnek és túl szertelennek tartotta őket. Továbbra sem tudta, sőt meg sem próbálta megkülönböztetni a két gyereket.

Spencer arra számított, hogy Bart előbb-utóbb újra megházasodik. Ő maga egyelőre csak ott tartott, hogy időnként találkozgatott Bill Kellyvel, az üzlettel kapcsolatban álló reklámügynökség ügyfélkapcsolati vezetőjével. Bill negyvenéves agglegény volt, aki élvezte a szabadságát. A kapcsolatuk inkább kényelmes volt, mint komoly érzelmi elköteleződés, alkalmi társaságot

jelentett számukra a magány ellen, amikor az időpont mindkettőjüknek megfelelt. Egyikük sem gondolt házasságra, és nem támasztottak különösebb követelményeket egymással szemben. Mindketten elfoglalt emberek voltak.

Spencernek rengeteg munkát adott az üzlet, és a gyerekei is bőven ellátták teendőkkel, így egyelőre nem volt szüksége állandó kapcsolatra. A Barttal való szerencsétlenül alakult házassága után a legkevésbé sem vágyott arra, hogy újra megpróbálja. A házasság mint olyan óriási csalódást jelentett számára. Félt, hogy annak a férfinak, akivel komolyra fordulna a viszonyuk, idővel ugyanúgy gondot okozna, hogy ő ennyire komolyan veszi a munkáját. A fiai és az üzlet amúgy is fontosabb volt számára minden férfinál, akit eddig megismert.

A mozgólépcsőt használva mosolyogva járta be az áruház emeleteit, gyors pillantást vetve a különböző osztályokra, hogy lássa, minden rendben megy-e, és hogy az ott dolgozók lássák őt. Emlékeztető volt ez számukra, hogy a vezérigazgató jelen van, és mindenen rajta tartja a szemét. Másfelől Spencer azt akarta, hogy minden vásárló jól érezze magát, amíg az áruházat járja, és elégedetten távozzék azzal, amit vett. A reggelenkénti üzletbejárást a nagyapjától tanulta. Ő figyelmeztette arra, hogy ne üljön örökké az irodában, mutassa meg magát mindennap a személyzetnek és a vásárlóknak. Annak idején

ezeken a reggeli bejárásokon gyakran elkísérte a nagyapját.

Az elmúlt hét év alatt belenőtt a szerepébe, habár Thorntont nehéz volt pótolni. De tizenegy évvel a halála után Spencer még mindig ezen dolgozott, és remélte, hogy a nagyapja büszke lenne rá. Apja ideje rövidre volt szabva, és az üzlet nem látta hasznát. Spencer azonban a sajátját megtöltötte a vitalitásával és a szeretetével.

Amikor leért a földszintre, beszállt a liftbe, és újra felment, ezúttal az irodájába. Mosolyogva ment el a titkárnője mellett a recepción, majd becsukta a szobája ajtaját, és leült a nagyapja íróasztalához. Miközben hozzákezdett az aznapi munkához, csaknem érezte őt, ahogy ott áll mellette és rámosolyog. Ma is, mint mindig, sok teendő várt rá, de ilyennek szerette a napjait.

Szerette, ha sok dolga volt, és ha a nap végén, amikor hazafelé ment a gyerekekhez, úgy érezhette, hogy elvégezte az aznapi munkáját. Az üzlet szinte mintha ember lenne, úgy elégítette ki az igényeit. Az emberek, akik szerették, szívet és lelket vittek bele. Neki már csak táplálnia, védenie és segítenie kellett, hogy tovább fejlődjék, amíg majd az egyik, vagy talán mindkét fia elég idős lesz, hogy átadhassa nekik a stafétabotot. Addig az üzlet vezetése az ő küldetése, és ő mindennap igyekezett felnőni a feladathoz. Látta magát, amint lassacskán itt öregszik meg, ahogy annak idején a nagyapja.

Egy napon ez lesz Axel és Ben öröksége. Ennél szebb ajándékot nem adhatna nekik, ahogy ez volt számára a legnagyobb ajándék, amit a nagyapjától kapott, amikor megörökölte az apjától az üzletet. Elképzelte, hogy egyszer majd „Brooke és White" lesz a neve, ha Axel és Ben a tulajdonostársai lesznek. De ma még, amíg a fiúk fel nem nőnek, a Brooke's varázslatos világa az övé.